

Arrest

nr. 350 227 van 13 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 december 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 januari 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1984 in de hoofdstad Luanda. U rondde uw scholing af in 2010. U werkte als poetshulp en handelaarster. In 2024 werd u verantwoordelijke

van een winkeltje. In januari 2024 werd u lid van UNITA. U startte vrijwel direct als mobilisator voor UNITA. U werd eenmalig meegenomen naar het politiekantoor van Cazenga, omdat u aan het mobiliseren was op de markt. Diezelfde dag nog werd u vrijgelaten. Uw taak bestond uit de Angolese bevolking overtuigen om op UNITA te stemmen. In februari, maart en april 2025 werd u drie keer achtervolgd. U weet niet waarom. Uw familie vond dat u het land moest verlaten. Op 8 juli 2025 reisde u met de auto naar Congo. Vanuit Congo reisde u met het vliegtuig en een paspoort naar België, waar u op 16 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood te worden door uw onbekende achtervolgers.

Ter staving van uw asielmotieven legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood te worden door uw onbekende achtervolgers (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 16.12.2025, hierna CGVS, p.15-16).

Echter:

Uw vrees bij terugkeer naar Angola is geheel hypothetisch en op geen enkele concrete aanwijzing gestoeld.

- U beweert dat u driemaal werd achtervolgd, telkens door een andere man, maar heeft geen idee wie u achtervolgde (16-19).
- U heeft geen enkel idee waarom u achtervolgd zou worden (CGVS, p.19,21).
- De drie keer dat u achtervolgd werd, werd u achtervolgd door een ander persoon.
- U ondernam geen poging om meer informatie te vinden over uw zogenaamde achtervolgers (CGVS, p.19-20).
- U heeft geen enkel bewijs dat u effectief achtervolgd werd en dat de drie personen in kwestie niet gewoon toevallige passanten waren die dezelfde route als u aflegden (CGVS, p.19).
- Deze mannen spraken u nooit aan, noch bedreigden ze u ooit (CGVS, p.20). De enige interactie die u met een van de mannen had, was bij de derde achtervolging, toen u een politieagent aanklampte en zei dat u achtervolgd werd door de man. Deze man verklaarde dat u gek was en dat dit niet klopte, maar verder niets (CGVS, pp. 14, 17).
- U ondervond geen problemen in de vier maanden dat u bij uw nicht woonde in Kikolo, wat ook in Luanda is (CGVS, p.4, 21).

Daar u niet kan aanwijzen wie u zou vervolgen, noch waarom dit zou gebeuren, kan het CGVS ook geenszins een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet vaststellen in uw hoofde.

Drie voorvallen waarbij u een traject deelde met een man die u niet kende – overigens altijd een andere man, die u echter nooit aansprak of bedreigde – kan niet als concrete aanwijzing gelden voor een dergelijk vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder:

A)Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg zijn opzienbarend.

- U verklaart geen informatie te hebben over het paspoort waarmee u reisde, omdat P., de vriend van uw oom, uw documenten regelde (CGVS, p.14).
- U weet niet onder welke naam u reisde, welke geboortedatum of –plaats het paspoort had, welke foto erop stond of überhaupt van welk land het paspoort was. Nochtans hield u de documenten zelf vast bij de controles in de luchthaven (CGVS, p.15).
- U weet niet of u met een visum reisde (CGVS, p.15).
- U moest geen vingerafdrukken geven of documenten ondertekenen om uw documenten te bekomen (CGVS, p.15). Uw verklaringen doen vermoeden dat u uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijks informatie (in- en uitreisstempels, nationaliteit) bevat die niet stroken met uw verklaringen op het CGVS. B)Het CGVS hecht geen geloof aan uw functie bij UNITA. Uw verklaringen met betrekking tot uw functie en de partij zelf zijn oppervlakkig, algemeen en allesbehalve doorleefd.
- U gevraagd naar de activiteiten van UNITA komt u niet verder dan dat ze mobiliseerden, zelfs niet nadat u meerdere malen werd gevraagd om te concretiseren (CGVS, p.9). Aan welke activiteiten u dan deelnam, stelt u dat u vaak op locatie ging, maar niets anders deed dan mobiliseren (CGVS, p.11).

- U stelt meetings te hebben bijgewoond, waarop u vervolgens de functie van mobilisator kreeg. U weet echter niet meer hoeveel meetings u bijwoonde om de functie te verkrijgen (CGVS, p.10).
- U gevraagd naar de concrete inhoud van uw functie, stelt u dat u mensen op straat aansprak om ze te mobiliseren. Hoe u dat concreet deed, komt u niet verder dan hen te vertellen over de noodzakelijke verandering voor onderwijs, ziekenhuizen en soldaten uit de oorlog (CGVS, p.10).
- Hoe UNITA concreet voor verandering zou zorgen, kan u ook niet vertellen. U blijft louter herhalen dat u mensen aansprak, mobiliseerde. Er zijn veel zaken, maar u kan er niet over vertellen (CGVS, p.10). U er dan op gewezen dat u niet concreet kan vertellen hoe UNITA voor verandering zou zorgen, stelt u louter dat de verandering er zou komen als ze de verkiezingen zouden winnen (CGVS, p.10).
- U stelt slechts aan een stuk of vijf activiteiten van UNITA te hebben deelgenomen (CGVS, p.11).
- U weet niet meer aan hoeveel vergadering u deelnam (CGVS, p.11). Waarover de vergaderingen gingen, komt u opnieuw niet verder dan hoe mensen aan te spreken op straat en over hoe u moet mobiliseren (CGVS, p.12).
- U kreeg instructies van uw baas over mensen aanspreken en hoe hun geloof in UNITA op te wekken. Hoe u concreet mensen overhaalde om op UNITA te stemmen, herhaalt u opnieuw dat u tegen hen sprak over de noodzakelijke veranderingen in het onderwijs, de ziekenhuizen en voor de soldaten (CGVS, p.11). U later opnieuw de kans gegeven om een duidelijker antwoord te geven, verklaart u dat in Angola MPLA al te lang aan de macht was en stelt u dat er geen werk is voor jongeren en dat de criminaliteit stijgt (CGVS, p.12).
- U gevraagd waar UNITA voor staat, stelt u dat ze staan voor de verandering in onderwijs, ziekenhuizen en de soldaten uit de oorlog (CGVS, p.8). U gevraagd of u nog iets anders kan vertellen over UNITA, naast het onderwijs, de ziekenhuizen en de soldaten, stelt u dat u enkel over onderwijs kan praten, maar over niets anders (CGVS, p.12).
- Over uw baas M. A. weet u evenmin niets. U kan niet vertellen hoe lang hij al lid was van de partij of wat hij concreet deed om aan zijn functie te raken (CGVS, p.12).
- Hoe de partij gestructureerd is, kan u eveneens niet verklaren. U weet niet hoeveel comités er actief of welke diensten of structuren er nog waren binnen de partij. U weet het niet, omdat er veel diensten waren en iedereen gewoon zijn eigen ding deed (CGVS, p.12-13). Het geheel aan bovenstaande verklaringen zorgt ervoor dat het CGVS geen geloof hecht aan uw opgeworpen politiek profiel. C) Over uw vermeende vervolgingsfeiten merkt het CGVS nog volgende zaken op:
- U heeft sinds uw aankomst in België niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken in verband met uw problemen (CGVS, p.13).
- U zocht niet naar oplossingen om uw situatie te verbeteren (CGVS, p.21).
- U heeft er nooit aan gedacht om te verhuizen of ander werk te zoeken (CGVS, p.21).
- U deed geen aangifte van de achtervolgingen (CGVS, p.17,19).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 19 december 2025. De opmerkingen werden in het Portugees gemaakt, wat geen proceduretaal is, en dus niet konden worden beoordeeld. Bovendien gaat het voornamelijk om namen en schrijfwijzen, die niet aan de aard van de vaststellingen raken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, § 1, § 2, § 4, d) en e), § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Terloops voert verzoekster tevens de schending aan van artikel 48/6, § 4 en § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst bespreekt verzoekster op theoretische wijze de geschonden wetsbepalingen en de toepassing van de principes op het specifieke geval. Ze wijst hierbij op de geloofwaardigheid en trauma-gerelateerde beoordeling, de psychologische toestand en de impact op de getuigenis, de neurobiologische realiteit van het trauma-geheugen en de miskenning van internationale richtlijnen. Vervolgens bespreekt verzoekster de geloofwaardigheidsbeoordeling en het voordeel van de twijfel, de situatie in het land van herkomst, de fysieke veiligheid, de veiligheidsoperatie en willekeurige detentie, de

politieke profilering, de juridische status en identificatie, de economische mogelijkheden en levensonderhoud, de actuele context en het cumulatief effect met nadruk op het intern vestigingsalternatief dat noch veilig noch redelijk is.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en citeert ze fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

2.2. Stukken

Verzoekster brengt op 29 mei 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan *“Stuk 3: Kopie van een voorlopige lenerskaart (“Cartão Provisório”) van de Mediateca Zé Dú, uitgereikt aan verzoekster te Cazenga in november 2024, met een geldigheidsduur tot in 2025”* wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar gedocumenteerde psychologische toestand volledig miskent en stelt dat er indicatoren zijn die wijzen op de aanwezigheid van een posttraumatische stressstoornis alsook sprake is van trauma, kan zij bij gebrek aan enig begin van bewijs geenszins bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ontkrachten. Verzoekster heeft geen enkel stuk bijgebracht ter staving van haar beweerde psychologische kwetsbaarheid noch omtrent enig trauma. De Raad oordeelt dat er geenszins blijkt dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad merkt op dat er in geen geval kan worden vastgesteld dat de beweerde psychologische staat van verzoekster een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Voorts merkt de Raad op dat in casu evenmin stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische problemen of een trauma niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoekster geen problemen ondervond om haar verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoekster stelde de tolk op het CGVS goed te begrijpen, het gesprek oké verlopen was en zij de vragen goed begrepen heeft (persoonlijk onderhoud van 16 december 2025, p. 23, p. 2).

Daarenboven maakte verzoekster in het kader van de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 20 november 2025) en stelde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) uitdrukkelijk geen gezondheidsproblemen te hebben (Verklaring DVZ, p. 11).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden wat betreft haar beweerde psychologische problematiek, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola gedood te worden door onbekende achtervolgers omwille van haar politieke werkzaamheden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeksters vrees bij terugkeer naar Angola geheel hypothetisch en op geen enkele concrete aanwijzing gestoeld is:

- verzoekster beweert dat zij driemaal werd achtervolgd, telkens door een andere man, maar zij heeft geen idee wie haar achtervolgde;
- verzoekster heeft geen enkel idee waarom zij achtervolgd zou worden;
- de drie keer dat verzoekster achtervolgd werd, werd zij achtervolgd door een ander persoon;
- verzoekster ondernam geen poging om meer informatie te vinden over haar zogenaamde achtervolgers;
- verzoekster heeft geen enkel bewijs dat zij effectief achtervolgd werd en dat de drie personen in kwestie niet gewoon toevallige passanten waren die dezelfde route als zij aflegden;
- deze mannen spraken verzoekster nooit aan, noch bedreigden ze haar ooit. De enige interactie die verzoekster met een van de mannen had, was bij de derde achtervolging, toen zij een politieagent aanklampte en zei dat zij achtervolgd werd door de man. Deze man verklaarde dat verzoekster gek was en dat dit niet klopte, maar verder niets;
- verzoekster ondervond geen problemen in de vier maanden dat zij bij haar nicht woonde in Kikolo, wat ook in Luanda is;
- Daar verzoekster niet kan aanwijzen wie haar zou vervolgen, noch waarom dit zou gebeuren, kan het CGVS ook geenszins een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vaststellen in haar hoofde. Drie voorvallen waarbij zij een traject deelde met een man die zij niet kende – overigens altijd een andere man, die haar echter nooit aansprak of bedreigde – kan niet als concrete aanwijzing gelden voor een dergelijk vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade;

ii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar reisweg opzienbarend zijn:

- verzoekster verklaart geen informatie te hebben over het paspoort waarmee zij reisde, omdat P., de vriend van haar oom, haar documenten regelde;
- verzoekster weet niet onder welke naam zij reisde, welke geboortedatum of –plaats het paspoort had, welke foto erop stond of überhaupt van welk land het paspoort was. Nochtans hield zij de documenten zelf vast bij de controles in de luchthaven;
- verzoekster weet niet of zij met een visum reisde;
- verzoekster moest geen vingerafdrukken geven of documenten ondertekenen om haar documenten te bekomen. Verzoeksters verklaringen doen vermoeden dat zij haar werkelijke reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijks informatie (in- en uitreisstempels, nationaliteit) bevat die niet stroken met haar verklaringen op het CGVS;

iii) er geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters functie bij UNITA. Haar verklaringen met betrekking tot haar functie en de partij zelf zijn oppervlakkig, algemeen en allesbehalve doorleefd:

- verzoekster gevraagd naar de activiteiten van UNITA komt zij niet verder dan dat ze mobiliseerden, zelfs niet nadat haar meerdere malen werd gevraagd om te concretiseren. Aan welke activiteiten verzoekster dan deelnam, stelt zij dat zij vaak op locatie ging, maar niets anders deed dan mobiliseren;
- verzoekster stelt meetings te hebben bijgewoond, waarop zij vervolgens de functie van mobilisator kreeg. Verzoekster weet echter niet meer hoeveel meetings zij bijwoonde om de functie te verkrijgen;
- verzoekster gevraagd naar de concrete inhoud van haar functie, stelt zij dat zij mensen op straat aansprak om ze te mobiliseren. Hoe zij dat concreet deed, komt verzoekster niet verder dan hen te vertellen over de noodzakelijke verandering voor onderwijs, ziekenhuizen en soldaten uit de oorlog;
- hoe UNITA concreet voor verandering zou zorgen, kan verzoekster ook niet vertellen. Ze blijft louter herhalen dat zij mensen aansprak, mobiliseerde. Er zijn veel zaken, maar verzoekster kan er niet over

vertellen. Verzoekster er dan op gewezen dat zij niet concreet kan vertellen hoe UNITA voor verandering zou zorgen, stelt zij louter dat de verandering er zou komen als ze de verkiezingen zouden winnen;

- verzoekster stelt slechts aan een stuk of vijf activiteiten van UNITA te hebben deelgenomen;
- verzoekster weet niet meer aan hoeveel vergaderingen zij deelnam. Waarover de vergaderingen gingen, komt zij opnieuw niet verder dan hoe mensen aan te spreken op straat en over hoe zij moet mobiliseren;
- verzoekster kreeg instructies van haar baas over mensen aanspreken en hoe hun geloof in UNITA op te wekken. Hoe verzoekster concreet mensen overhaalde om op UNITA te stemmen, herhaalt zij opnieuw dat zij tegen hen sprak over de noodzakelijke veranderingen in het onderwijs, de ziekenhuizen en voor de soldaten. Verzoekster later opnieuw de kans gegeven om een duidelijker antwoord te geven, verklaart zij dat in Angola MPLA al te lang aan de macht was en stelt zij dat er geen werk is voor jongeren en dat de criminaliteit stijgt,
- verzoekster gevraagd waar UNITA voor staat, stelt zij dat ze staan voor de verandering in onderwijs, ziekenhuizen en de soldaten uit de oorlog. Verzoekster gevraagd of zij nog iets anders kan vertellen over UNITA, naast het onderwijs, de ziekenhuizen en de soldaten, stelt zij dat zij enkel over onderwijs kan praten, maar over niets anders;
- over haar baas M. A. weet verzoekster evenmin iets. Verzoekster kan niet vertellen hoe lang zij al lid was van de partij of wat zij concreet deed om aan zijn functie te raken;
- hoe de partij gestructureerd is, kan verzoekster eveneens niet verklaren. Zij weet niet hoeveel comités er actief of welke diensten of structuren er nog waren binnen de partij. Verzoekster weet het niet, omdat er veel diensten waren en iedereen gewoon zijn eigen ding deed.

Het geheel aan bovenstaande verklaringen zorgt ervoor dat verweerder geen geloof hecht aan verzoeksters opgeworpen politiek profiel;

iv) over verzoeksters vermeende vervolgingsfeiten nog volgende zaken worden opgemerkt:

- verzoekster heeft sinds haar aankomst in België niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken in verband met haar problemen;
- verzoekster zocht niet naar oplossingen om haar situatie te verbeteren;
- verzoekster heeft er nooit aan gedacht om te verhuizen of ander werk te zoeken.
- verzoekster deed geen aangifte van de achtervolgingen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in haar vluchtrelaas omtrent politieke vervolging en in haar verklaringen op het CGVS met verwijzing naar algemene landeninformatie doch brengt geenszins valabele en concrete argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door haar geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekster haar gebrekkige en oppervlakkige, algemene en weinig doorleefde verklaringen evenals haar gebrek aan interesse tracht te verschonen door de verwijzing naar trauma en stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan zij allerm minst overtuigen. Immers benadrukt de Raad met verwijzing naar de vaststellingen onder 2.3.2. (supra) dat in casu heeft geen stukken voorliggen ter staving van enige psychologische problemen noch kwetsbaarheid of trauma waarmee een invloed op verzoeksters verklaringen wordt aangetoond.

De Raad stipt hierbij aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoekster de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent kernaspecten van haar relaas.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte negatieve conclusies trekt uit het gebrek aan materiële bewijzen en dit de realiteit van haar situatie miskent, brengt ze geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen daar er naast het gebrek aan stavingsstukken ook omstandig wordt gemotiveerd inzake verzoeksters gebrekkige, algemene en weinig doorleefde verklaringen en gebrek aan interesse.

Wat betreft verzoeksters betoog dat het feit dat één van de mannen die haar achtervolgde, later gezien werd in de buurt van haar ouderlijk huis terwijl hij navraag deed naar UNITA-leden en dit bewijst dat de autoriteiten actief op zoek waren naar informatie over haar en haar netwerk, kan zij allerm minst overtuigen daar dit betoog

zich beperkt tot post-factum en niet-gestaafde poneringen en geen ander licht kan werpen op de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters functie bij UNITA en de daaruit volgende problemen.

Waar verzoekster middels haar aanvullende nota een kopie van een lenerskaart bij de bibliotheek neerlegt en betoogt dat dit stuk bewijst dat zij voor haar vlucht wel degelijk verankerd was en actief was in het publieke leven van Cazenga, kan zij hiermee geenszins een ander licht werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven. Daargelaten er zoals ook opgemerkt ter terechtzitting geen voor eensluidende vertaling, laat staan een vrije vertaling werd bijgebracht van dit stuk waardoor de inhoud ervan geenszins kan worden nagegaan, moet tevens opgemerkt worden dat er louter een kopie werd neergelegd zodat er tevens geen garantie geboden kan worden over de authenticiteit van wat wordt geschreven noch kan dit worden geverifieerd. Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de Raad, de neergelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Hoe dan ook moet de Raad naast voormelde vormelijke bevindingen, vaststellen dat verzoekster met deze bibliotheekkaart in tegenstelling tot wat ze beweert geenszins haar politiek activisme in de wijk Cazenga kan aantonen nu uit het loutere feit dat verzoekster lid is van de wijkbibliotheek in geen geval afgeleid kan worden dat zij actief was voor UNITA noch dat zij hierdoor politieke vervolging vreest.

Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar haar preciaire sociaaleconomische situatie in Angola bij terugkeer daar zij ondergedoken zou moeten leven, moet tot slot opgemerkt worden dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied vallen van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van verzoekster zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Angola op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Immers moet in dit verband aangestipt worden dat verzoeksters vluchtrelaas en politiek profiel ongeloofwaardig werd bevonden zodat zij niet gevolgd kan worden in haar betoog als zou zij ondergedoken moeten leven. De Raad stipt hierbij overigens aan dat verzoekster reeds werkervaring heeft opgedaan in Angola onder meer als huishoudhulp en ook in een winkel, zij geen gezondheidsproblemen aantoont en Portugees spreekt alsook een familiaal netwerk heeft in Angola (Verklaring DVZ, p. 6, 11; persoonlijk onderhoud, p. 4-8).

2.3.3.2. De Raad meent dat de door verzoeker overgemaakte opmerkingen aan het CGVS omtrent haar onderhoud geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.3.3.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekster ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekster zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om verzoeksters relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters

betoog dat zij in Angola geen (staats)bescherming kan krijgen en haar betoog rond een intern vluchtalternatief, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) de omzetting is.

2.3.4. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent het juridische systeem, de beperkte onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, de politiecorruptie, het buitensporig geweld, de vervolging van mensenrechtenactivisten, de mensenrechtensituatie en politiegeweld in Angola evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin maakt verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijnde thans in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van

het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU